

Svar (17/11 03)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Med virkning fra den 1. januar 2000 blev sygedagpengeloven ændret, således at pligten til at afholde dagpenge i sygeperiodens første 2 uger blev udvidet fra alene at gælde private arbejdsgivere til også at omfatte offentlige arbejdsgivere. Retten til at kræve dagpengerefusion af kommunen blev derved udvidet til også at omfatte offentlige arbejdsgivere, der betaler den sygemeldte løn under sygdom.

Samtidig blev der givet kommunen adgang til at gøre regres for dagpengerefusion udbetalt til offentlige arbejdsgivere. Det betyder således, at der i dag i reglerne om regres ikke skelnes mellem offentlige og private arbejdsgivere.

Der foreligger ingen samlet oversigt over, hvor mange sager om regres der rejses mod privat arbejdsgiver henholdsvis offentlige arbejdsgivere. Tilkendegivelserne fra 2 store kommuner i Danmark er, at der ikke skelnes mellem om der er tale om en offentlig (herunder kommunal) eller en privat arbejdsgiver.

Spm. nr. S 599

Til beskæftigelsesministeren (7/11 03) af:

Colette L. Brix (DF):

»Vil ministeren overveje en mellemløsning, hvis der ikke kan skaffes politisk flertal for en fjernelse af kommunernes regreskrav, nemlig en fjernelse af henvisningen til § 26?«

Begrundelse

En del af de sager, der rejses mod virksomheder, er sager, der handler om krav om tilbagebetaling af de sygedagpenge, virksomheden har fået udbetalt i form af dagpengerefusion, udbetalinger efter dagpengelovens § 26.

Der er specielt til den gruppe af sager knyttet to helt særlige problemer: Virksomheder betaler uanset årsagen til fravær de første 14 dages fravær. Der ligger med andre ord en ikke ubetydelig byrdefordeling mellem på den ene side erhvervslivet og på den anden side det offentlige. Det forekommer urimeligt, at skyldsspørgsmålet først bliver relevant, når det offentlige for-

pligtigelse indtræder. Virksomheder, der er organiserede, og som gennem deres overenskomstmæssige forpligtelser betaler fuld løn under sygdom (eller en ulykke), kan ikke få et krav fremsat af kommunen dækket af sin erhvervsansvarsforsikring. Begrundelsen er, at tabet har et aftalemæssigt ophæng (lønnen skulle under alle omstændigheder have været udbetalt). Herved er virksomheder, der har indgået den type aftaler, væsentligt dårligere stillet, end den virksomhed der ikke har indgået en lignende aftale.

Såfremt dagpengelovens § 39, stk. 2, ændres således, at henvisningen til udbetalinger efter dagpengelovens § 26 fjernes, vil det have den betydning, at kommunerne ikke længere vil kunne rejse regres for dagpenge udbetalt som dagpengerefusion.

Virksomheder vil sandsynligvis ikke længere være i den situation, at erhvervsansvarsforsikringsselskaberne vil afvise, at et krav er omfattet af dækningen.

Virksomheder, der gennem indgåelse af kollektive overenskomster, påtager sig en række ekstra forpligtelser over for deres medarbejdere, vil ikke længere være dårligere stillet, end de virksomheder der undlader at påtage sig en sådan forpligtelse.

Politisk set er der et ønske om, at virksomhederne engagerer sig i at fastholde medarbejderne på virksomheden. Virksomheder, som gennem aftaler påtager sig et ansvar, bliver således straffet. Forslaget vil således være et ægte »noget for noget forslag«. De, der gør noget, bliver belønnet, mens de, der ikke påtager sig et ansvar, ikke belønnes. I dag er det modsat. De sager, der føres, vil sandsynligvis have en sådan størrelse, at virksomhederne vil behandle dem som traditionelle erstatningssager (evt. via forsikringsselskaber), og derved vil man undgå, at en række sager fejlagtigt anerkendes af virksomhederne

Svar (17/11 03)

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det fremgår af § 39, stk. 2, i lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel, at hvis en person modtager dagpenge fra kommunen, jf. §§ 4, 10, 21 og 26, som følge af en lidelse forvoldt af en ansvarlig skadevolder, kan kommunen gøre regreskrav gældende for de udbetalte dagpenge, i det om-